

Az ország kereskedői méltatni kívánják báró Kürthy érdemeit.

— A Szegedi Kereskedők Egyesülete is részvesz a mozgalomban. —

(Saját tudósítónktól.) Három-négy hete körülbelül, hogy báró Kürthy Lajos, az Országos Közélelmezési Hivatal elnöke leiratban figyelmeztette az összes törvényhatóságokat a kereskedelem jogos és jelentős érdekeinek tiszteletbentartására. A leiratra tudvalevőleg az szolgáltatott okot, hogy több város hatósága közlelmezési teendőinek lebonyolítása közben kereskedelemellenes tendenciákat igyekezett érvényesíteni. Kürthy báró ezel szemben figyelmeztette a hatóságokat, hogy áruik forgalomba hozatalánál ne kerüljék el a legitim kereskedelmet. Nemcsak azért, mert ez indokolatlan mellőzés és sértelmét jelentené egy hasznos, kitünően bevált és tekintélyes kereseti ágának, hanem azért sem, mert a közönség érdekét szolgálja a hatóság, ha zavartalan összműködést tud teremteni a közlelmezési hivatal és a kereskedők között.

A kereskedők között országsszerte keltette a legtelkezebb hangulatot a közlelmezés legfőbb irányítójának ez az állásfoglalása. Ugy érveltek, hogy ép azokban a városokban volt a legrosszabb a közlelmezés, amelyekben a hatóságok a kereskedők megkerülésével akarták forgalmukat lebonyolítani. Bizonyára nem került el báró Kürthy figyelmét, — mondták — ez a jelenség, mégis az objektivitás bizonyos emelkedettsége, a gazdasági élet szövevényeinek tiszta áttekintése kellett ahhoz, hogy ezt a rendeletet a mai, tömérdek elfoglaltságtól terhes időben kiadja.

Az ország kereskedői meg akarják hálaálni Kürthy bárónak jogos érdekeik nyílt védelmét és annak érdekében, hogy ez az

elismerés egységesen jusson kifejezésre, Budapestről mozgalom indult meg. Bevonják a mozgalomba az ország összes kereskedelmi testületeit, amelyekhez felszólítás érkezett, hogy az ünneplés formáiról tegyenek javaslatot. A Szegedi Kereskedők Egyesülete a hozzá érkezett felhívásra csatlakozott a mozgalomhoz, amelynek kereteit a következőkben gondolja:

— Keresse fel báró Kürthy Lajost az ország kereskedőinek egy kisebb küldöttsége, hogy előtte a kereskedők hálijának és köszönetének kifejezést adjon. Létesítsenek az egyesületek és egyesületi tagok adományából báró Kürehy-alapot, amelynek kamatait évenként szegény, vagy elhalt kereskedők olyan gyermekei kapják, akik a magyarországi kereskedelmi főiskolák egyikét óhajtják végezni. Az évi kamatból egy-egy tanuló 400 koronánál többet és 200-nál kevesebbet nem kaphat. A kamatokból egyenlően kell részeltetni valamennyi magyarországi kereskedelmi főiskolát.

Fölmerült még az a terv, — nem lehetetlen, hogy ez kerül megoldásra — hogy a Kürthy-alap kamatai kizárólag a Szegeden felállítandó Kereskedelmi főiskola tanulóinak jutnak. Ennek indokolása az, hogy a Balkán-Akadémia Szeged város és a helybeli társadalom áldozatkészségéből létesül, az viszont nyilvánvaló, hogy különösen a háboru folytán beállott új helyzetben az egész ország érdekét van hivatva fokozottan szolgálni. tanuló az egész ország ifjúságából fognak kikerülni. Indokolt tehát, hogy az ország kereskedői a Kürthy-báró ünneplésével fölmerült alkalmat összekössék azzal, hogy hono-

rálják a szegediek áldozatkészségét és az új kereskedelmi főiskola felvirágoztatását a maguk részéről is támogassák.

A Műbarátok Körének kiállítása.

(Saját tudósítónktól.) Mióta a háboru tart, a Képzőművészeti-Egyesület beszüntette a működését. Ebből a tétlenségből eredt a Műbarátok Körének megalakulása. Az új alakulat kiállítás rendezését határozta el és ennek az elhatározásnak lesz a folyamánya az a kiállítás, ami vasárnap délelőtt tizenegy órakor nyílik meg a kulturpalotában. Déli tizenkét órakor nyitják meg a kiállítás igen értékes tartozékát: a Kárász-utca 5. szám alatt levő Back-muzeumot.

A kiállítás nagy részét a szegedi festőgárda képei alkotják, míg a vidékről csak két festő: Tornyai János Hódmezővásárhelyről és Alexits István Temesvárról szerepel egy pár festménnyel. A szegedi festők: Nyilassy Sándor, Heller Ödön, Papp Gábor, Hódi Géza, Sennyei József, Szidlovits István és Visontay Kálmán régi és újabb dolgokkal jelentkeztek. Károlyi Lajos ezuttal mint bucsuzó kiállító vesz részt a kiállításban, amelynek keretében néhai Szóri József alkotásai láthatók. A szobrász-művészetet Szentgyörgyi István, Pick László és Pásztor János képviselik, a plakétt-munkák pedig Heks Nándor alkotásai. A grafikai részt Heller Ödön, Tardos-Taussig Ármán és O. Petrovics Emil művei alkotják.

A kiállítás bőséges anyagát képezik az antik ékszerek, különféle régi kelmék, porcellánok, magyar agyagipari munkák és kézimunkák, amely utóbbiakat Aczél Mariska, Szóri Józsefné és Schreiber Ilonka készítették. Az újdonság érdekével hat az a három himzett kép, amelyet Nyilassy Sándor ismert festményei után Aczél Mariska készített. Jó csomó értékes kép található a termekben, de gyöngye alkotások kiállításától sem mentesek a termek. Egy kis körültekintés nem ártott volna és valamivel több szigorúság a képek elbírálásánál. Ezuttal is

Alkonyatkor . . .

Irta: Cserzy Mihály.

A nap még az égen van, majd csak az estvéli harangszó után megy pihenőre, a madarak, jószágok azonban már érzik, hogy rendes időszámítás szerint itt van az ideje, hogy nyugovóra térjenek. Ezek az öreg körítés óra szerint igazodnak még, amely a tiszta szoba falán kötyög és Virág Péterné jóvoltából a régi idő szerint járkáltatja a sétálóját. A kis-csirkék például beülnek a kotyogó tyukkal együtt, a malacok, melyek ma a derecét leginkább csak hirtől ösmerik, rőfögnek és döfködik az ólajtót, jelt adnak, hogy itt a vacsora-idő, a verebek is egycsomóban csiripelnek az eperfákon vagy az ereszet alatt, merthogy ők csak muzsikaszó mellett mennek éjjeli gubbasztóra. És a csorda is megindul a járásról, lassan, terelgetés nélkül, a kolompok egyre kolompolják: hat óra, hat óra! . . .

Virágné is leveszi a kaszát az ereszet alól a gerendáról, vesszőkosarát kerit, aztán lebhallag a semlyékbe, friss szénát hozni a Riskának. A Riska okos állat, naponkint behozza a hat, hét liter tejet, ám azért nem tudja elgondolni, hol van Virág Péter, a barnabőrű paraszt, aki úgy várta őt esténként a kiskapu előtt, mint a legszivesebben látott vendéget. Hiába mondja a menyecske Andrisnak, a tizenkét-esztendő gyerekeknek, meg a hugának, Etelnek, hogy ugyan mit csinál most apátok arra messze, messze, amit ő maga sem tud, csak elképzeli, hogy az a

messze olyan borzasztó messze van, mint ide az operenciás tenger. Hiába mondja, hiába sóhajtja, ő se tudja, a gyerekek se tudják, a Riska se tudja. Nem tudja senki . . . Csak érzik s ilyenkor elszorul a lelkük. Istenem, istenem, de is messze vannak ezek a Virág Péterek . . . Messze, de azért haza járnak így estenden, nézik, hogy mi megy idehaza, látják, hogy milyen biboros fényben áldozik le a nap s mielőtt végképpen eltűnne, bera-gyogja az ő öreg tanyájukat, a tanyában az eperfákat, melyek alatt az imént még pávásokodtak az acélszinü, fényestollu galambok.

Igy cserélik fel mostanában a lelkek egymást a tanyán, az asszony mikor megkondul nyole órakor a kisharang s bezengi a napsugárban fürdő, világos levegőt, rámondja szeliden, esőndesen:

— Szegény Pétör . . .

És az ember is, mikor napszálltakor elborult lélekkel nézi az idegen tájat, a végtelennek látszó orosz síkságot, vagy a felhőkbe nyúló kopár sziklahegyeket emerre a digók görbe ország felé, bánatosan sóhajtja:

— Haj, haj! . . .

És kimeresztett szemmel néz a délibábcos magyar síkság felé, ahol most illatozik, most nyílik a bodzafa-virága, hogy fölzdágazzák vele pünkösdnapijára a kerítés elejét, ha ugyan bánatukban el nem felejtik s azt mondja a kurtaszáru pipa mellől a busongó komának:

— Mit gondolsz komám, mit csinálnak most odahaza?

— Ránk gondolnak.

— Nono, de mit csinálnak!?

— Jó vóna tudni . . . Ha sólyommadár lönnék mög is tudnám.

— Én tudom, hogy mit csinálnak. Mint-ha csak otthon lönnék, ugy látom . . . Fejlik a Riskát, a háromszáz pöngös tehenet.

És, én Istenem, ki tudja, hogyan sejdít, hogyan is lát a lélek, valóban ez történik most idehaza a jómódu tanyában, amelynek kapujából ha végignéz az ember az akácfás közön, ugy érzi, hogy itt, ennek a nagy szomorúságnak dacára is jobb, kellemesebb az élet, mint odabent, ahol csillog minden és egymásba ütközik a nyegle hiúság . . . Jobb, kedvesebb, vidámabb és őszintébb az élet . . . Csak most egy kissé ködös, erre is, arra is fölzakad a sóhaj: vége lesz-e már, lesz-e vége valamikor? . . .

Az akácfák most nyitják fehér virágikat, most hullatják tiszta, illatos szirmaikat s az est azért olyan pazar, olyan megejtő, olyan bájos és az ifjúság aranyos emlékeibe visszaringató, hogy még gondolkodni is fölösleges, csak élvezni, élvezni és álmodozni . . . Riska most ér haza, megáll a kapu előtt, okos szemével néz, néz, a farkát esapkodja és bög: itthon vagyok! . . . A kutya is jelt ad a hambár mellől. Egyet-kettőt vakkant, mire Pétörke meztláb a lécajtóhoz szalad és beereszti Riskát. A Riska most oly szép, olyan értékes: hozza a füvek és mezei virágok gazdagságát, magát a teljes józanságot . . . Az erőt, az egészséget, a fáradt idegek egyetlen csudás árkánumát — a tejet. Derék Riska, jó Riska, légy üdvözölve . . . Így gondolkozhat Virág Péterné is, mert amint áll